

Коріння роду

Тетяна Булат

Минає час, сплива історія народу,
Що із покон-віків славетним був.
Не проростає вже коріння роду,
Гілки зігнулись, бо народ забув!

Забули ми козацькїї походи,
Забули предків, їх слова нащадкам...
Не проростає вже коріння роду,
А без коріння дереву немає щастя!

Намолено віками наших предків —
"Живіть у вірі, злагоді й свободі!"
А ми бажаємо багатства і маєтків.
Та не росте від цього корінь роду.

Я хочу сили нашому народу,
Щоб ми несли історію в віки,
Щоб відновилося коріння роду.
Хай лине слава хвилями Дніпра-ріки...

Вкраїні бути! І від Заходу до Сходу
Примножувати велич кожної родини!
Лише тоді росте коріння роду,
Як буде віра в кожної людини!

Сьогодні ми повинні пам'ятати —
Творить історію від нині і до вік!
Тож хай росте коріння мого роду,
З'єднавши всіх в єдиний родовід!

В ці віршовані рядки я вклала ідею збереження надбань кожної української родини. Цінування власного дерева роду, підтримку родинних відносин. Відродження сімейних традицій, передавання досвіду мудрого покоління нащадкам. Сьогодні ця тема особливо щемна для усіх українців. Ми маємо багату історію, яку забуваємо і якою нехтуємо. Дуже хочу, щоб кожна українська родина сьогодні жила у злагоді і мирі і з гордістю втілювала в сучасне життя мудрий досвіт своїх дідів-прадідів. Бо, як кажуть, не знаючи свого коріння, не маємо майбутнього...